

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Kátyú a Garai-birtokon**

1. Kátyú a Garai-birtokon

Mirella

A sűrű ködben szinte tejszerűvé vált a homály, ahogy Lant és Holló patái mélyen besüppedtek a cuppogó, fekete sárba. A szekér kerekei nyögve nyelték a sarat, s az egyik hirtelen nagyot zökkenve beékelődött egy vízáztatta égerfagyökér alá. Lant felhorkantott, a hámfák recsegve feszültek meg a hirtelen ellenállástól.

Mirella halkán káromkodott egyet olaszos lendülettel, majd azonnal csitítóan pattintott a nyelvén. Nem volt szabad zajt csapniuk; a Garai-hajdúk lóháton jóval gyorsabbak voltak, s ha a saras keréknyomokat követik, hamar rájuk találhatnak. Borda egyetlen szót sem szólva ugrott le a bakról. Hatalmas vállát a szekér oldalának feszítette, s egyetlen mély morgás kíséretében, megfeszülő izmokkal emelte ki a tengelyt a kátyúból.

A ponyva alatt lapuló kisfiú félve mocorgott, de Mirella türelmes kézmozdulatára nyomban visszatartotta a lélegzetét. A nő visszanézett a nyomukra: a sárba vájt mély barázdákat a köd sűrű, vizes paplanja és az ázott avarréteg szerencsére gyorsan elfedte. Előttük, a fák sűrűjében végre felsejlett a mészégető kunyhójának halvány, füstszagú árnyéka. A katlan fojtogató mézszaga elnyomta a lovak párolgó izzadságát is – a legbiztosabb álcázást nyújtva a szimatoló kopók előtt.